

Folk kom till Jesus med barn för att han skulle röra vid dem.

Man vill sitt barn det allra bästa. Man går inte med sina barn till något som känns orätt och fel. Man går bara till det finaste och viktigaste. Nu gick föräldrarna med sina barn till Jesus, som man brukade göra kvällen före Försoningsdagen för att en rabbin skulle lägga sina händer på barnet. Hans händer helade och välsignade. Kyrkan har fortsatt lägga händer på dem Gud särskilt välsignar: nydöpta, konfirmerade, prästvigda. Handpåläggningen har med den helige Ande att göra.

Finns jag med bland föräldrarna som kommer med sina barn till det finaste som finns?

Men lärjungarna visade bort dem.

Vänner av ordning har ofta dragit gränser för det heliga. För att få komma hit, för att få vara med på riktigt måste du... Till och med lärjungarna runt IC drog såna gränser, kanske ville de typ spara på Jesu undergörande krafter. Kanske var det inte rätt kväll att komma. Jesus är för viktig för att ta hand om er. Han har annat att göra. Det vet man ju hur barn är, de kan ju inte ens hålla tyst när det ska vara lite allvar.

Har jag bidragit till att hålla barn borta? Är jag en av dem som visar bort barnen?

När Jesus såg det blev han förargad.

Det stämmer inte riktigt med den bild av den timide, söndagsskolplanschernas Jesus, vi blivit vana vid. Jesus blir förtörnad, upprörd och ilska. Det händer några gånger i evangelierna: när Johannes döparen ifrågasätts, när templet vanhelgas av kommersen och här: när barnen stängs ute.

Kan jag tänka mig Jesus riktigt arg? Idag ser han rätt in i vår tid och våra vanor och prioriteringar. När blir han riktigt arg idag?

Låt barnen komma till mig och hindra dem inte.

Orden uttalas med affekt och vrede. De var inte lättsmälta för dem som hörde på. Barnet var inte en fullvärdig människa, i de kringliggande kulturerna (också i Romarriket) dödades regelmässigt barn direkt efter födelsen (om barnet var oönskat eller av fel kön). Faraos order till de tuffa barnmorskorna Shifra och Pua var alltså inte särskilt märklig. I det judiska sammanhanget förekom inte barnoffer eller barnamord men barnet blev myndigt, med fullt människovärde, först i samband med bar mitswa, 12-13-årsåldern.

Berättelsen om föräldrarna som kommer med sina barn har från början inte särskilt mycket med dopet att göra. Men texten används när de orientaliska kyrkorna ska motivera sin sed att de nydöpta barnen kommer till nattvarden omedelbart söndagen efter dopet. I samband med dopet får de ta emot smörjelsen, oljan, tecknet på den helige Ande (det som i vår kyrka har en liten rest i bönen med handpåläggning just efter själva dophandlingen) och några dagar senare alltså nattvarden. Att sätta upp förståndsmässiga hinder för att ta emot Jesus är att förarga Jesus, att göra som lärjungarna gjorde. Just grundtextens ord för "hindra" förekommer i flera doptexter och i urkyrkans liturgier för barndopet när man frågar församlingen vad som hindrar att dopkandidaten döps.

I vår kyrka ändrades ordningen 1980. Nu kan de döpta barnen ta emot nattvarden med sina föräldrar direkt efter dopet om de vill.

Guds rike tillhör sådana som de.

Nu springer barnen runt Jesus där han sitter, någon hoppar upp i knäet, en flicka med tovtigt smutsigt hår, drar honom i skägget. Guds rike tillhör sådana som de – vad menar han?

Barn kan vara hemiska, barns och tonåringars ondska kan vara djävulskt ondskefull, barnen är inte alls undantagna syndafallet. Barn har samma del i världens bortvändhet som alla andra människor, och ändå tillhör Guds rike sådana som de. Teologerna har lagt sina pannor i djupa veck för att grubbla fram vad han kunde ha menat. Kanske handlar det om detta:

- Till Gud kommer man inte på höga hästar med anspråk på att bli behandlad efter meriter. Guds rike tillhör sådana som är små och tar emot.
- Guds rike är lek och stoj och fest och dans runt Jesus. Jesu ord om vems Guds rike är landar med en kraftig tillrättavisning djupt in i de skamsna lärjungarna som hindrat barnen och föräldrarna komma fram.
- Det orädda barnet har en förtröstan som gör att hon vågar kasta sig ut från skötbordet i mammas famn. I vuxenvärlden händer det att den vuxne kliver undan och med ett hånleende ser den andre falla igenom. Men det trygga barnet har ännu inte mött denna ondska. Kanske är det denna barnets förtröstan Jesus syftar på?

Hurudan är jag? Tillhör jag Guds rike för att jag har gjort något särskilt, eller för något jag tagit emot? Är jag med i leken och festen runt Jesus, eller är tron fylld av regler och allvar och förbud? Har jag denna enkla barnets förtröstan?

Sannerligen, den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in.

Det handlar inte om vid vilken ålder du tar emot Guds rike. Man kan på två sätt lägga in några extra ord i meningen för att förklara:

1. *...den som inte tar emot Guds rike som ett barn **gör det** kommer aldrig dit in...*

Så enkelt och utan förbehåll som ett barn tar emot en gåva. Det vuxna beräkandet och ifrågasättandet håller inte.

Eller så här:

2. *...den som inte tar emot Guds rike som **man tar emot** ett barn kommer aldrig dit in...*

Tänk dig att Maria reser sig ur halmen vid krubban. "Här, du kan få hålla honom lite". Och vi sträcker fram händerna, öppnar famnen, utan baktankar och beräkning. Kom i min famn. Kanske är det ett av de vackraste och enklaste sätten att beskriva den kristna tron: Som en öppen famn som tar emot Jesus. Utan meriter, utan krav, utan måsten och borden och förpliktelser. Så enkelt är det.

Och han tog dem i famnen, lade händerna på dem och välsignade dem.

Nu är det inte längre min famn, utan hans. Inte mina öppna händer, utan hans välsignande händer. Inte jag som har bestämt mig, utan han som tar emot mig. Som ett barn.

Idag tar Jesus emot mig som ett litet barn. När det sker här framme i den heliga nattvarden är det som en varm omfamning, där jag får ta emot den helige Ande genom hans välsignande händer.

Carl Sjögren, kyrkoherde